

Piotr Stendera

Powikłania w implantoprotetyce i awarie starych uzupełnień protetycznych – postępowanie praktyczne w różnych przypadkach klinicznych.

Podczas minionego trzydziestolecia nastąpił znaczny postęp w zakresie implantoprotetyki, który umożliwił wprowadzenie do leczenia nowych metod, technik i materiałów. Jednocześnie wieloletnie obserwacje kliniczne umożliwiają wyselekcjonowanie takich sposobów leczenia, które zapewniają ograniczenie występowania powikłań oraz nadmiernego zużywania się uzupełnień w trakcie ich użytkowania.

W wystąpieniu przedstawione zostaną przypadki powikłań w implantoprotetyce usystematyzowane według od powodu ich wystąpienia. Do głównych przyczyn niepowodzeń zaliczono: usytuowanie implantów i warunki w obrębie otaczających tkanek miękkich, a także zastosowanie pewnych materiałów oraz określonych metod.

W implantologii dużą grupę powikłań stanowią również uszkodzenia mechaniczne śrub mocujących uzupełnienia. Problem ten dotyczy niejednokrotnie uzupełnień, które mogłyby być w dalszym ciągu użytkowane pod warunkiem wydobycia złamanego fragmentu śruby z implantu oraz właściwego doboru nowej śruby do przykręcenia uzupełnienia. W tym zakresie istnieje wiele pułapek, które mogą znacznie skomplikować takie postępowanie.

Część prezentacji poświęcona będzie również uzupełnieniom typu overdenture wspartym na implantach. Omówione zostaną powikłania w zakresie zarówno tkanek miękkich, elementów retencyjnych, jak i samych uzupełnień. Pokazane zostaną przypadki deformacji elementów retencyjnych połączone z próbą określenia zarówno przyczyny, jak i ram czasowych ich przyspieszonego zużycia.